

[Sigsgaard.]

Danmark stemte også imod, at der under UNCTADs skibsfartskomiteé nedsættes et arbejdsudvalg med henblik på en revision af de gældende internationale retsregler på skibsfartsområdet. Baggrunden for resolutionen er, at u-landene næsten helt er henvist til at bruge andre landes handelsflåder, og mener, at de bliver diskrimineret med hensyn til fragten. De peger på, at der er forskellige priser for ruter af samme længde — og det er jo sådan, at fragtraterne fastsættes hemmeligt af private organer, og disse organer ønsker selvfølgelig ikke en ændring af de gældende regler. Men Danmark ønskede det heller ikke, og det vil jeg også godt bede om en begrundelse for.

Fra UNCTAD I, den første konference, foreligger der en række handels- og bistandspolitiske principper, som u-landene ønsker skal danne grundlag for en ny handels- og udviklingspolitik. Disse principper blev for fleres vedkommende vedtaget imod de vestlige landes ønsker, og de vestlige lande stemte nu også imod en resolution om, at der med henblik på at få gennemført principperne skulle foranstaltes konsultationer med de lande, som ikke stemte for dem i 1964. Men selv et så uforpligtende tilsagn var tilsyneladende for stærk kost for den danske regering.

Endelig stemte Danmark også imod, at Sydafrika skulle ekskluderes fra konferencen.

På forhånd havde u-landene lagt op til, at konferencen skulle resultere i toldpræferencer, og det vil på jævnt dansk sige en mere liberal handelspolitik, som udenrigsministeren rigtigt siger det i redegørelsen. I udenrigsministeriets beretning om konferencen hedder det om dette:

„Med hensyn til toldpræferencer besluttede konferencen, at der skal søges udarbejdet en færdig plan herfor i løbet af 1969 med mulighed for gennemførelse i 1970. Der skal nedsættes en særlig præferencekomité med deltagelse af alle interesserede lande. Præferencerne skal bringe u-landene reelle toldfordele med det formål at forøge deres eksportindtægter og fremme deres industrialisering.“

De varegrupper, der især sigtes til, er industrivarer og forarbejdede landbrugsprodukter; andre ordførere har været inde

på det. Man må desværre nære alvorlig tvivl om, at der kommer omfattende forbedringer ud af denne meget vage og uforpligtende resolution, for det er jo sådan, at selve systemet og imperialismens struktur stiller sig i vejen for virkelige ændringer af handelsforholdene. USA nægter f. eks. at give generelle toldmæssige præferencer til alle u-lande, da dette også ville gavne Cuba, og det vil man ikke. Mange lande, og især fællesmarkedslandene, opretholder en protektionistisk landbrugspolitik, der rammer u-landene hårdt, da de tit ikke har andet end landbrugsvarer at eksportere. Fællesmarkedets præferencesystem over for en række afrikanske lande skaber splittelse blandt u-landene og hindrer generelle præferenceaftaler. Af denne sidste grund er jeg også en smule betænkelig ved hr. Poul Dams forslag — ja, så stærkt skal det måske ikke siges, men hans tanker om, at man inden for EFTA skulle indgå særlige handelsmæssige aftaler med enkelte udviklingslande. Jeg tror, man skal overveje det meget nøje, inden man skrider dertil.

Hvad angår regeringens holdning til de forarbejdede varer, kan man vel koge synspunkterne ned til følgende: vi tror ikke, u-landenes industri er i stand til at påføre os nogen konkurrence, og derfor kan vi godt give dem toldpræferencer, altså mere ligestilling. Men skulle det mod forventning vise sig, at de kan konkurrere, må vi selvfølgelig have mulighed for at gribe ind. Det var faktisk, hvad der blev sagt i ministerens redegørelse. Ministeren sagde, at u-landene må have forståelse for, at en markedsødelæggende konkurrence ikke kan være i deres egen interesse. Jeg vil godt spørge, hvad i al verden en markedsødelæggende konkurrence er; det havde jeg gerne set uddybet.

Ministerens sagde også i redegørelsen, at Danmark ikke ensidigt kan nedsætte tolden til fordel for u-landenes industriprodukter, da Danmark ganske enkelt, blev det sagt, er for lille et marked til, at en sådan gestus kan få nogen betydning, og desuden ville det betyde en alvorlig konkurrencemæssig belastning, som det hed, for de berørte danske erhvervsgrøene. Den begrundelse, at vi er så små, og at vi ikke rigtig kan gøre noget, kan jo bruges til mange ting. Med den begrundelse kunne vi stryge enhver form for u-landshjælp, for Danmark kan alene ikke